

Vợ Lạnh Lùng Của Tổng Tài

Contents

Vợ Lạnh Lùng Của Tổng Tài	1
1. Chương 1: Nam Cung Phương Đình	1
2. Chương 2: Xem Mắt	2
3. Chương 3: Chụp Hình Cưới	4
4. Chương 4: Hôn Lễ - Đêm Tân Hôn	5
5. Chương 5: Tôi Vô Cùng Chán Ghét Anh	7
6. Chương 6: Phó Tổng Giám Đốc	8
7. Chương 7: Diên Cuồng Độc Chiếm	9
8. Chương 8: Hạnh Phúc Bắt Đầu	10
9. Chương 9: Em Rất Muốn Sinh Con	12
10. Chương 10: Dự Tiệc	13
11. Chương 11: Tề Lam	14
12. Chương 12: Gặp Chuyện	15
13. Chương 13: Anh Ấy Trông Thật Quen	16
14. Chương 14: Nhìn Từ Xa	17
15. Chương 15: Tại Sao Anh Lại Khóc ?	18
16. Chương 16: Tôi Sẽ Sắp Xếp Cho Con Bé Kết Hôn	19

Vợ Lạnh Lùng Của Tổng Tài

Giới thiệu

Cô là một cô gái lạnh lùng, nói cô ăn chơi không đúng, nói cô cần cù siêng năng cũng không đúng. V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lanh-lung-cua-tong-tai>

1. Chương 1: Nam Cung Phương Đình

- Tác giả: Pattie

- Mong mọi người ủng hộ.

Vẫn như mọi khi. Đúng 8h đêm cô lại chạy đến quán bar do cô làm chủ. Hôm nay tâm trạng cô vô cùng không tốt. Người anh trai tổng giám đốc của cô nói là đi công tác Canada 2 ngày sau trở về. Cô đi chơi hay đi mua sắm cũng đều một mình, cũng chẳng được đến công ty đón anh trai tan tầm. Cuộc sống buồn chán...

- Bà chủ. Trên tầng có một vị khách phá rối.

Người phục vụ hồi hải chạy lại gần cô. Cô im lặng gật đầu sau đó bước lên tầng.

Trong căn phòng sang trọng, một tên mập mạp nằm dài trên ghế sofa. Những mảnh chai vỡ vụn trên mặt đất.

- Có chuyện gì ?

Cất giọng lạnh lùng. Cô di dời tầm mắt từ hướng người đàn ông sang hướng quản lý quán bar.

- Bà chủ. Hẳn tự xưng là con trai thứ hai của Đình gia bắt chúng ta không tính tiền hôm nay.

- Đã biết.

Cô đi đến nơi tên đó nằm, cầm lấy chai rượu đắt tiền trên bàn đổ hết rượu vào mặt người đó.

Hắn ta chậm chạp ngồi dậy. Nhìn thấy người con gái xinh đẹp trước mặt liền nổi thú tính dụ dỗ cô.

- Cô em. Đi theo anh sẽ hưởng vinh hoa cả đời sau...

- Anh đến chỗ của tôi làm loạn không trả tiền. Một người keo kiệt bủn xỉn vừa tầm với tôi ?

- Cô em. Vui lòng cho biết danh tánh và đừng phách lối như vậy.

- Nam Cung Phương Đình.

- Nam Cung tiểu thư, tôi có mắt như mù, xin cô thứ lỗi...

Người đàn ông vội vã khấn cầu cô. Nam Cung Phương Đình không dễ chạm vào. Cháu gái duy nhất của gia tộc Nam Cung, từ nhỏ sống trong nhung lụa được cả gia tộc cưng chiều sủng nịnh, chưa kể cô còn có một người anh trai tên Nam Cung Thần Phong - người tiếp quản tập đoàn Nam Cung hiện tại, anh ta nổi tiếng thương yêu em gái, cưng cô đến tận trời. Nếu dám phật ý cô, lập tức có người sẽ khiến hắn ta hối hận vì đã có mặt trên đời. Mà cho dù không có gia tộc và anh trai, dựa vào tính cách của cô, lạnh lùng tàn khốc vẫn có thể giải quyết được mọi chuyện.

- Mau thanh toán số tiền này và đừng để tôi nhìn thấy anh.

Nam Cung Phương Đình cả người tản ra hàn khí, khí thế bức người ra lệnh cho tên lười nhát kia.

- Vâng. Tôi sẽ trả tiền.

Tên mập mạp nhanh chóng chi trả sau đó rút lui và từ đó về sau không hề thấy hắn đến quán bar nữa.

2. Chương 2: Xem Mắt

Thứ hai đầu tuần. Hôm nay Nam Cung Thần Phong đã công tác về và đang ở công ty.

Chiều tà, vẫn như thói quen, Nam Cung Phương Đình đến công ty đón anh trai.

Nhìn thấy em gái, Nam Cung Thần Phong vui vẻ xoa đầu cô cười vui vẻ.

- Đình Đình hôm nay không đi đâu chơi sao, lại đến đây đón anh ?

- Thói quen.

Cô trả lời ngắn gọn. Đối với sự lạnh nhạt của em gái, Nam Cung Thần Phong đã sớm quen rồi. Nếu đổi lại là người khác, hỏi cô những câu như vậy cô sẽ tuyệt đối không trả lời.

Nam Cung Thần Phong kéo cô lên chiếc xe Audi sang trọng của anh lái về nhà. Vừa về đến nhà họ đã thấy mẹ ngồi ở phòng khách cùng ba người khách lạ.

- Đình Đình, mau lại đây.

Quách Phương Hoa gọi cô đến ngồi cạnh bà. Cô nhìn từng người ngồi ở ghế đối diện mình. Đầu tiên là người đàn ông trung niên vẻ mặt thân thiện cười nhìn cô, tiếp theo là người phụ nữ trạc tuổi mẹ cô nhìn cô cười hiền lành, cuối cùng là người đàn ông mang khuôn mặt yêu nghiệt mê hoặc chúng sanh nhìn cô vẻ hứng thú.

- Mẹ. Có việc gì ?

Cô vẫn vẻ mặt lạnh lùng như cũ. Nói với mẹ sau đó nhìn anh trai đang đứng từ xa ý bảo ngồi cạnh cô.

Nam Cung Thần Phong hiểu ý lập tức ngồi cạnh em gái.

Quách Phương Hoa vui vẻ vuốt tóc con gái. Nhìn cô mỉm cười.

- Hôm nay hai đứa đi làm có mệt không ?

- Muốn gì cứ việc nói thẳng. Con không có thời gian nghe mẹ vòng vo.

Cô thẳng thắn nói với mẹ. Người đàn ông yêu nghiệt kia nhìn cô vẻ mặt khó tin, một cô gái xinh đẹp động lòng người tại sao có thể lạnh lùng như vậy ?

- Đình Đình. Con cũng đã tới tuổi lập gia đình rồi.

- Thì sao ?

- Đây là vợ chồng bác Thẩm. Còn đây là Thẩm Trác Vương. Con trai của hai bác ấy.

- Đã biết.

- Gia đình họ đến đây hỏi cưới con...

Cô bình thản nhìn Thẩm Trác Vương, anh cũng nhìn cô, cô nhếch môi cười như không cười.

- Mẹ thật sự muốn con lấy anh ta ?

- Nếu con lấy Trác Vương mẹ sẽ rất vui. Vì hai nhà đã có giao tình từ lâu.

- Đừng nói nữa. Chuẩn bị hôn lễ đi.

Mẹ cô cười hạnh phúc nhìn cô. Cô đi một mạch thẳng lên phòng. Nam Cung Thần Phong từ đầu đến cuối chỉ lo quan sát 'em rể tương lai', khi cô đứng dậy đi thì Nam Cung Thần Phong cũng đi.

Cha Thẩm cười nhìn mẹ Thẩm. Sau đó nhìn Quách Phương Hoa.

- Con bé tuy là lạnh lùng. Nhưng rất hiếu thảo...

- Là do nó không muốn tôi mệt mỏi vì lo lắng cho nó.

Quách Phương Hoa cười nhẹ nhàng. Sau đó định ngày kết hôn là cuối tuần sau.

Cô bước lên phòng tắm rửa sạch sẽ sau đó đi gặp Nam Cung Thần Phong.

- Đình Đình. Em đồng ý lấy cậu ta ?

- Anh ta là khách quen của Thịnh Đức*

* Quán bar do cô làm chủ.

- Anh ta cũng là tổng giám đốc Thẩm thị.

- Em biết. Anh ta phong lưu đào hoa. Nhưng vì mẹ...

- Tuần sau là lễ cưới của em.

Cô chán nản quay bước về phòng. Chỉ cần mẹ vui, chuyện gì cô cũng nghe theo bà.

3. Chương 3: Chụp Hình Cưới

Sáng ngày hôm sau. Trong lúc Nam Cung Phương Đình đang tắm thì Thẩm Trác Vương đã mở cửa đi vào phòng cô. Cô vẫn chưa hay biết gì, không mặc quần áo từ phòng tắm bước ra.

Lúc bước ra đã liền thấy Thẩm Trác Vương nhìn cô mê hoặc. Nhếch mép cười sau đó mặc áo choàng tắm vào.

- Đến đây làm gì ?

Anh cảm thấy sợ hãi trước sự bình tĩnh của cô. Bị anh thấy hết từ trên xuống dưới vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

- Đưa em đi thử váy và chụp hình cưới.

- Có thể ghép hình. Váy cưới thị chọn qua loa một cái đi.

Anh nghe cô nói. Kích động đẩy cô xuống giường sau đó nằm trên người cô. Nói nhỏ bên tai cô.

- Kết hôn là chuyện quan trọng cả đời của em. Không thể qua loa.

- Tôi với anh chỉ là trên danh nghĩa, về mặt tình cảm thì chúng ta chỉ mới gặp nhau ngày hôm qua. Về hôn sự này tôi chỉ muốn làm mẹ tôi vui, không có ý gì khác, càng không có hứng thú với anh.

Anh nghe cô nói không có hứng thú với anh. Lập tức chiếm lấy môi cô giằng vò. Tay di chuyển xuống ngực cô bóp thật mạnh chỗ nhô ra mềm mại.

Cô khẽ ‘ưm’ một tiếng. Làm em trai của anh ngóc đầu dậy. Cô cảm nhận được vật cứng rắn chạm vào đùi cô. Liền đẩy anh ra.

- Đi thôi.

Cô hơi hoảng hốt, nhưng rất nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

- Ra ngoài cho tôi thay quần áo.

- 10 phút.

Anh bước ra khỏi phòng. Cô nhìn anh đi khỏi, bắt đầu cử động tay xoa bóp nhẹ nơi lúc nãy bị anh bóp mà đau đớn.

- Đau chết được.

Mày cô chau lại thành chữ song. Vẫn không hay biết anh đứng ở ngoài lén nhìn cô xoa bóp đến nỗi dục vọng trỗi dậy.

Sau khi xoa bóp và thay quần áo cô bước ra ngoài theo anh đi đến Alex Studio - Studio lớn nhất thành phố.

- Xin chào Thẩm thiếu, Thẩm phu nhân.

Đám nhân viên studio nhìn anh dặt tay cô bước vào, liền biết anh sẽ cưới cô, cung kính gọi tiếng Thẩm phu nhân.

Cô chọn một chiếc váy cưới hở vai. Mặc vào sau đó theo nhân viên làm tóc và trang điểm.

Anh ngồi chờ bên ngoài hơn 40 phút, đã chọn và thay xong một bộ vest. Lúc cô bước ra, anh nhìn cô đứng hình 10 giây. Cô quá xinh đẹp, anh không tin được cô gái nghiêng nước nghiêng thành này là vợ anh.

- Thẩm phu nhân. Nhìn cô rất đẹp.

Cô vẫn giữ trạng thái lạnh lùng. Anh bước đến ôm eo cô đến phòng chụp hình.

- Chụp nhanh. Tôi không có thời gian.

Cô chau mày nhìn thợ chụp ảnh làm anh ta hoảng sợ.

- Thẩm phu nhân. Làm phiền cô cười một chút.

Cô lập tức cười theo lời thợ chụp ảnh nói, nhưng là cười mỉm...

- Thẩm phu nhân, cô cười tươi có được không ?

Kêu cô cười ? Biết bao người bỏ ra từ xe đến nhà để nhìn thấy cô cười cô đều không cười. Chỉ vì kết hôn với Thẩm Trác Vương bắt cô phải cười ?

- Tôi không thể cười tươi.

Phải, từ khi cha mất, cô rất lâu rồi không thể cười vui vẻ, cô trở nên ít nói và trầm lặng hơn.

Anh nhìn cô vẻ đau lòng. Đình Đình, phải làm sao để thấy được nụ cười của em ?

- Vâng. Không sao.

Cô tiếp tục chụp hình. Dù chỉ cười mỉm nhưng vẫn rất đẹp.

Kết thúc buổi chụp hình. Anh đưa cô về nhà sau đó đến Thịnh Đức.

4. Chương 4: Hôn Lễ - Đêm Tân Hôn

Còn vài ngày nữa là đến lễ cưới. Tất cả đều do nhà trai chuẩn bị. Cô chỉ việc chờ đến rước dâu.

Thời gian thấm thoát trôi qua đã một tuần. Hôm nay là ngày cưới của cô và anh.

Cô ngồi trong phòng cô dâu đã chuẩn bị xong xuôi chờ anh đến đón. Anh trong bộ vest lịch lãm đứng trước phòng gỗ cửa. Sau đó bước vào bên trong, nhìn người vợ xinh đẹp ngồi trước bàn trang điểm.

- Đình Đình. Đến giờ rồi.

- Đã biết.

Cô đi đến trước mặt anh, anh liền nắm lấy tay cô đưa đi.

Trong hội trường. Khách mời đang ngóng chờ xem cô dâu là ai. Cánh cửa hội trường mở ra, anh nắm tay cô bước vào, lên sân khấu. Mọi người không ngừng vỗ tay hoan hô, những người đàn ông từ độ thân đến có vẻ đều nhìn cô vẻ thèm muốn.

- Cảm ơn các vị hôm nay đã đến lễ kết hôn của Thẩm Trác Vương tôi. Và đây là cô dâu của tôi, Nam Cung Phương Đình.

Anh chỉ tay vào cô, mọi người liền biết được thân thế của cô. Dưới khán đài, ông nội của cô - Nam Cung Thần Phủ nhìn đứa cháu gái cứng trên khán đài, ông mong cô hạnh phúc.

Bữa tiệc nhanh chóng kết thúc. Anh ôm cô trở về Thẩm gia...

Bước lên phòng, anh nhanh chóng thả cô dâu của mình xuống giường sau đó nằm trên người cô bắt đầu hôn.

- Tránh ra.

Cô chau mày sau đó đẩy anh ra. Bước vào phòng tắm.

Anh buồn bực ngồi trên giường, đêm nay đáng ra anh phải được thưởng thức cô chứ ?

Anh chạy đến Thịnh Đắc, vừa bước vào trong liền có một bóng hồng nhào vào ngực anh.

- Vương thiếu, hôm nay anh kết hôn, sao không ở nhà với vợ ?

- Đến đây tìm em.

Anh nhếch môi cười sau đó ôm cô gái đến một góc bàn. Không lâu sau đó cô cũng đến Thịnh Đắc, bàn cô ngồi cạnh anh, có cả Nam Cung Thần Phong. Cô và anh trai đều không nhìn thấy anh, nhưng anh thấy họ rất rõ.

- Đình Đình. Đêm tân hôn sao không ở nhà làm nghĩa vụ của người vợ ?

Nam Cung Thần Phong trêu chọc cô. Cô mỉm cười đáp trả.

- Em không thích xài đồ đã cũ.

- Em ăn chơi nhiều như vậy. Em nói xem em cũ hay mới ?

- Từ nhỏ đến lớn em chưa từng có bạn trai. Ngay cả nụ hôn đầu còn chưa có, à không, nụ hôn đầu bị Thẩm Trác Vương lấy đi...

- Gái hai mươi hai tuổi vẫn còn xử nữ ?

- Không tin tùy anh.

Anh từ đầu đến cuối đều nghe hết những gì họ nói với nhau. Tức giận mang người phụ nữ trong ngực đi lên phòng nghỉ dành cho khách thượng lưu.

Đêm khuya, tiếng đàn ông thở dốc và tiếng rên rỉ của phụ nữ.

- Vương thiếu, ưm... anh nhẹ một chút... em sắp chịu không nổi... ahh... Vương thiếu...

Đến phút cao trào anh rút vật nóng bỏng của mình ra khỏi cơ thể người kia. Mang thai con của anh, cô ta không xứng !

Cửa đột nhiên bị đẩy vào. Nam Cung Phương Đình từ bên ngoài bước vào trong.

- Đêm tân hôn đi đến đây hoan ái cùng con đàn bà rẻ tiền này. Ông xã, tiêu chuẩn của anh kém như vậy sao ?

Cô nói giọng mỉa mai, sau đó nhếch môi cười đi đến chậu hoa gần đó lấy ra một cái máy quay.

- Em đến đánh ghen sao ?

- Không. Đến để lấy cái này.

Cô giơ máy quay lên, anh hoảng sợ nhìn cô, tại sao cô lại mở cửa vào được, tại sao cô có thể đặt máy quay ?

- Ah. Đây là cô dâu hôm nay của Vương thiếu sao ?

- Thì sao ?

Cô gái vừa hoan ái với anh xong lên tiếng mỉa mai cô. Cô vẫn bình thường không tức giận.

- Thì ra là một cô vợ thất sủng.

Cô mỉm cười. Cười cho người đàn bà này quá ngu ngốc.

- Tôi vốn dĩ không cần anh ta sủng. Cô nghe cho rõ. Cô là nhân viên của Thịnh Đắc, trong qui định cấm nhân viên dụ dỗ khách, cô làm sai điều này. Cô chính thức bị khai trừ.

- Cô dựa vào đâu mà đuổi tôi ?

- Dựa vào tôi là chủ Thịnh Đắc !

Cô hùng hồn nói đến. Sau đó nhặt dưới đất quần áo của anh.

- Mặc vào.

Cô ném về phía anh. Cô vẫn giữ cho anh chút sĩ diện, vì đơn giản, anh là chồng của cô.

Sau khi anh mặc quần áo vào thì chở cô về nhà. Về đến phòng anh liền ôm lấy cô.

- Sao em lại đến bar ?

- Thịnh Đức do tôi làm chủ. Chẳng lẽ tôi không có quyền đến ?

- Sao em lại quay lên anh ?

- Lỡ sau này có ly hôn. Tôi sẽ đem cái này ra ép anh.

- Sẽ không ly hôn.

- Đi tắm đi.

Cô biết, đêm hôm nay chính là tân hôn của cô và anh. Cô không thể không làm nghĩa vụ người vợ. Nhưng vừa rồi anh đã chạm qua phụ nữ khác... cô không chấp nhận được.

5. Chương 5: Tôi Vô Cùng Chán Ghét Anh

Khi anh tắm xong bước ra đã nhìn thấy cô ngồi trên giường, người mặc áo choàng tắm giống hệt anh, anh vui vẻ đến ôm lấy vai cô.

- Đình Đình. Đi ngủ thôi.

- Anh ngủ trước đi. Tôi còn có công việc.

Cô đang ngồi xem thứ gì đó trong máy tính, hình như là các nhân sự của Thẩm thị.

- Em xem nhân sự của công ty làm gì, trực tiếp hỏi anh là được rồi.

- Tuần sau tôi đi làm ở công ty. Nên điều tra một chút ?

Anh cười dịu dàng vén tóc cô. Hôn lên má cô sau đó nhìn ngắm cô chăm chú đọc thông tin trong máy.

Anh biết. Cô vào Thẩm thị nếu không làm thư ký riêng của anh thì cũng làm Phó tổng giám đốc, nói không chừng cô leo lên chức Tổng giám đốc nữa. Trí thông minh của cô không ai đoán được, cô quá thông minh so với người bình thường.

- Đình Đình. Đi ngủ đi. Đã khuya lắm rồi.

Anh ôn nhu vuốt tóc cô. Cô hất tay anh ra. Thật sự cô không chịu được chuyện lúc này. Vào đêm tân hôn, anh có thể ra ngoài trăng hoa cùng người phụ nữ khác. Tuy là cô không có tình cảm với anh, nhưng cũng không thích việc như vậy xảy ra.

- Tránh xa tôi ra.

Cô cáu gắt nói với anh. Anh khó hiểu nhìn khuôn mặt tức giận của cô.

- Đình Đình. Em bị làm sao vậy ?

- Thẩm Trác Vương. Lúc đầu nếu anh không muốn cưới tôi, anh có thể nói ra ý kiến của anh, đừng cưới tôi rồi đêm tân hôn lại ra ngoài làm tình cùng phụ nữ khác.

- Em ghen ?

- Anh nghĩ sao cũng được. Thẩm Trác Vương, anh nghe cho rõ, tôi vô cùng chán ghét anh. Vô cùng hận anh cùng đám phụ nữ ngu ngốc của anh.

Cô tức giận gầm lên làm anh có phần hơi hoảng. Sau khi tức giận xong cô bỏ sang căn phòng bên cạnh ngủ. Đêm nay, hai người, hai giường, hai ý nghĩ...

Cô không thể chấp nhận chồng của mình xảy ra quan hệ với phụ nữ khác. Cho dù là yêu hay không yêu đều như vậy...

Anh trần trọc cả đêm. Cô chán ghét anh, cô hận anh. Có lẽ anh đã sai thật rồi, từ đầu khi quyết định cưới cô anh nên bỏ hết thói hư tật xấu.

6. Chương 6: Phó Tổng Giám Đốc

Cũng đến lúc cô đi làm. Hôm nay cô mặc một cái váy ôm sát người vô cùng sang trọng và quyến rũ. Trên tay cầm văn kiện, cùng với sáu vị thư ký ba nam ba nữ.

Mà ở anh. Vừa có một người vì leo lên giường anh mà được làm thư ký riêng tổng giám đốc. Lúc nhìn thấy cô, cô ta tỏ vẻ mặt đắc ý không xem ai ra gì.

Trong cuộc họp giới thiệu phó tổng của ngày hôm nay. Cô từ đầu đến cuối không nói một chữ, cuối cùng lại nhìn sang thư ký riêng ngồi trên cán ghế tổng giám đốc vô cùng tình tứ với anh.

- Giới thiệu xong cả rồi. Tôi cũng nói luôn, tôi sẽ sa thải một người !

Cô nhếch môi cười sau đó quét mắt đầy hàn khí nhìn thư ký riêng của anh.

- Cô bị khai trừ.

- Cô có quyền gì khai trừ tôi ?

- Dựa vào tôi là phó tổng giám đốc !

- Không có lý do, cô đừng mơ tưởng khai trừ được tôi. Vương thiếu, anh phải bảo vệ em.

Cô cho một trong sáu người thư ký phát lên màn hình rộng một đoạn clip hoan ái của cô ta và anh, trong clip cô đã che mặt anh lại vì cô giữ sĩ diện cho anh.

- Trong điều thứ bảy hợp đồng lao động có ghi không được để lộ nội dung nhạy cảm cho người cùng công ty.

- Cô... cô giỏi lắm.

- Tổng giám đốc. Anh có ý kiến gì không ?

Cô quét mắt lên người anh, giọng nói biểu lộ sự châm chọc. Anh nhìn cô chết lặng, lần trước là quay lên anh ở Thịnh Đức, bây giờ có cả clip của anh và người phụ nữ khác. Từ trước đến nay anh chỉ nghe nói cô tuyệt tình tàn khốc, nào có biết cô lại cao tay như vậy.

- À... không, không có.

- Vậy được rồi. Tan họp.

Cô đứng lên trở về phòng làm việc của mình, bắt đầu làm việc đến chiều tan tầm cô đến tập đoàn Nam Cung đón anh trai.

- Hôm nay làm phó tổng Thẩm thị thế nào ? Có vui không ?

- Không.

Cô và anh trai đi ăn, sau đó cô trở về nhà anh. Vừa vào đến nhà đã thấy cô thư ký lúc nãy bị đuổi việc ngồi trên đùi anh trên sofa. Cô có hơi buồn, nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh.

Cô gái kia vừa nhìn thấy cô liền xông tới định cho cô một cái tát, nhưng không ngờ lại bị cô bắt lấy tay sau đó tát thẳng vào mặt cô ta.

- Vương thiếu. Cô ta đánh em...

Cô ta làm vẻ mặt tội nghiệp cầu cứu anh. Anh chán ghét đi đến trước mặt cô ta.

- Cút, từ đây về sau không cần xuất hiện trước mặt tôi.
- Vương thiếu...
- CÚT !!!

Anh tức giận quát người kia sợ mất mặt. Cô ta vừa đi, cô cũng bỏ lên phòng.

Anh bước theo phía sau cô, tỉ mỉ quan sát nhất cử nhất động.

- Anh không cần quan sát tôi.

Cô liếc mắt qua nhìn anh làm anh vô cùng sốt ruột. Nếu không thích hay giận dữ cô có thể chửi anh đánh anh, đằng này cô lại im lặng.

- Em không thích cái gì, không ưa cái gì cứ nói anh, anh liền làm theo ý em, chỉ cần em vui vẻ và không xa lánh anh như lúc này...
- Tôi muốn anh bỏ hết đám đàn bà ngu xuẩn ngoài kia.
- Được. Anh nghe em.

7. Chương 7: Điên Cuồng Độc Chiếm

Cô đi tắm và giặt áo sơ mi của anh, sau đó lại xuống bếp nấu ăn. Anh nhìn bóng lưng bận rộn của cô trong bếp lòng khẽ run động, có lẽ, cô là người phụ nữ đầu tiên tình nguyện giặt quần áo và nấu ăn cho anh.

- Ăn cơm.

Cô nhìn anh kêu gọi. Người làm hơi kinh ngạc, bọn họ kết hôn đã hơn một tuần, đây là lần đầu tiên thiếu phu nhân vào bếp nấu ăn cho thiếu gia.

Anh thưởng thức món ăn cô nấu, thật sự rất ngon.

- Đình Đình, món ăn em nấu rất ngon.

Cô mỉm cười trước lời khen ngợi của anh. Anh thấy cô cười, trong lòng cũng vui vẻ, đây là lần đầu tiên cô và anh ở chung một chỗ không cãi nhau.

Sau khi ăn uống xong anh đưa cô lên phòng. Anh bước vào phòng tắm, cô thì nằm nghiêng trên giường. Lúc anh bước ra đã nhìn thấy cô vô cùng hấp dẫn. Anh tiến đến gần hôn lên vai cô.

- Đình Đình. Em đang quyến rũ anh ?
- Ừ.
- Anh đi tắm.

Anh rất muốn đem cô đặt dưới thân nhưng nghĩ lại cô vẫn chưa chấp nhận anh thì anh không thể làm như vậy với cô được.

- Mới tắm xong ?
- Anh đi tắm nước lạnh.

Anh xoay người đi liền bị cô kéo trở về. Cô chủ động hôn lên môi anh. Sau khi hôn đủ cô mở mắt long lanh nhìn anh.

- Không cần tắm nữa.
- Em có biết em đang nói gì không ?
- Biết.

- Không hồi hận ?

- Không !

- Em nhìn kỹ xem anh là ai.

Cô im lặng một lúc, lòng cô lúc này đã rất bực anh rồi.

- Không làm thì cút !

Cô xoay người đưa lưng về phía anh, bực mình nhắm mắt. Anh kinh hãi ôm lấy vai cô rồi rít.

- Tất nhiên là làm. Anh chỉ hơi kinh ngạc.

Nói xong hôn lấy môi cô, tay anh rà soát khắp cơ thể cô, anh hôn đến cổ, ngực, ngậm lấy nụ hoa trước ngực tha hồ bú mút.

Tay anh đặt ở nơi hoa huyết ẩm ướt của cô nhận thấy cô đã động tình, anh quay trở lại hôn đôi môi ngọt ngào của cô. Trong lúc cô bị anh hôn đến không biết trời đất, anh đẩy vật nóng bỏng của mình vào bên trong cô.

- Đau...

Cô chau mày nhìn anh thống khổ. Anh dừng chuyển động, để mặc cho nơi nữ tính của cô co thắt chặt chội làm vật nam tính của anh cũng đau đớn, anh muốn đau đớn cùng cô.

Sau một lúc dừng chuyển động, cô dần hết đau, mày giãn ra làm anh nhẹ lòng, anh bắt đầu ra vào bên trong cô.

Mỗi lần anh tiến vào đều sâu trong cô, lấp đầy trong cô. Từng đợt sóng tình ồ ạt. Hai người trên chiếc giường, không ngừng quấn quýt yêu thương nhau...

Cho đến gần sáng, sau lần thứ bảy nhiệt liệt ân ái, cô mệt mỏi ngất liệm đi. Anh đưa cô vào phòng tắm, để dòng nước ấm làm cô thoải mái, sau khi anh tắm sạch sẽ và mặc quần áo cho cô sau đó thay gập giường đã nhuộm chút máu của cô thành gập giường trắng sạch sẽ.

Cô không biết, người đàn ông này hiện tại vui vẻ như thế nào, đây là lần đầu tiên anh muốn một người phụ nữ nhiều như vậy, cũng là lần đầu tiên anh gieo mầm trong bụng cô...

8. Chương 8: Hạnh Phúc Bắt Đầu

Sáng hôm sau. Anh dậy rất sớm, thấy cô vẫn đang ngủ, anh hôn nhẹ lên trán và vai cô, có lẽ đêm qua cô đã rất mệt mỏi rồi.

Sau khi tắm xong anh bước xuống tầng, người làm đã chuẩn bị xong đồ ăn sáng, anh dùng xong bữa sáng thì căn dặn người làm.

- Lát nữa thiếu phu nhân dậy, làm cho cô ấy canh bỏ huyết và bánh ngọt.

Người làm lập tức hiểu ra đêm qua đã có chuyện gì. Sau khi anh đi làm họ lập tức làm theo lời anh nói.

Hơn 12 giờ trưa cô mới thức dậy, từ nơi tư mật đau đớn vô cùng. Cô khẽ chửi thầm người nào đó, lần đầu tiên của cô lại mạnh bạo như vậy.

Cô tắm xong bước xuống lầu dùng món ăn anh kêu người chuẩn bị sau đó chạy đến tập đoàn Nam Cung.

Cô ung dung bước vào, nhân viên nhìn thấy cô liền chào hỏi. Cô bước vào thang máy dành cho tổng giám đốc đi lên phòng làm việc của Nam Cung Thần Phong.

- Sao rảnh rồi đến đây chơi vậy ?

Nam Cung Thần Phong nhìn thấy cô, vui vẻ xoa đầu em gái, cô hôm nay trông rất khác lạ, một tuần không gặp cô có vẻ gầy đi, nhưng vẫn luôn xinh đẹp.

- Vậy có chuyện mới được đến đây ? Muốn đuổi khách để đốt lửa thì cứ việc nói.

- Cái gì đốt lửa ?

Cô quét mắt sang phòng nghỉ của anh trai. Khuôn mặt lộ nét vui vẻ mang theo ý cười.

- Chị dâu. Bước ra đây !

Đúng như cô nghĩ, từ trong phòng nghỉ một cô gái rụt rè đi ra.

- Nam Cung tiểu thư...

- Cứ gọi là Đình Đình. Dù sao cũng là người một nhà.

- Tôi...

- Đừng dọa cô ấy.

Nam Cung Thần Phong nói nhỏ với cô.

- Em đi gặp ông nội đây. Đốt lửa vui vẻ.

Cô chầm chọc anh trai sau đó bước ra ngoài. Đến nhà chính của gia tộc Nam Cung...

- Ông nội.

Cô vui vẻ vào trong, Nam Cung Thần Phủ nhìn cô yêu thương. Đứa cháu gái này gả đi một tuần bây giờ trở về lại vui vẻ như vậy.

- Hôm nay Đình Đình của ông có gì vui sao.

- Không. Con là nhớ ông nên trở về.

Cô cùng ông nội ngồi trong bàn uống trà trong hoa viên.

- À. Ông nội ơi, lúc nãy con đến công ty, thấy anh giấu một người phụ nữ trong phòng nghỉ.

- Vậy sao. Khá lắm, lát nữa ông sẽ bắt nó đem cháu dâu về.

Nam Cung Thần Phủ cười tít mắt. Cô cũng cười. Chợt nhớ ra một chuyện gì đó.

- Tuần sau là ngày giỗ cha con.

Cô thoáng buồn. Ông nội nhìn cháu gái tội nghiệp.

- Con còn nhớ cha con sao.

- Không khi nào con quên cả...

- Bây giờ con lấy Trác Vương rồi. Nếu tiểu tử đó chọc giận con cứ chạy về đây, ông nội bảo vệ con.

- Con sẽ không để vợ con giận con.

Cô định nói gì đó thì anh đã đến rồi. Anh ôm lấy vai cô, hôn lên tóc cô.

- Chạy đến đây sao không nói cho anh biết ?

- Đi vệ sinh có cần nói cho anh không ?

Cô tức giận trừng mắt anh. Chuyện tối hôm qua cô vẫn chưa bỏ qua đâu, làm cô mệt mỏi như vậy...

- Em đừng giận. Anh đến đây để đón em về nhà.

- Vừa mới đi một chút đã bắt về. Giam lỏng ?

Cô giận dữ không ngừng ngang ngược cãi lại anh. Anh sợ cô giận, vỗ vai cô yêu chiều.

- Vợ à. Có phải do đêm qua anh thô lỗ quá nên em giận anh không.

Cô im lặng một lát, nhìn sang ông nội đang cười vui vẻ. Mắt mắt chết được, ông nội đang ở đây. Tại sao lại có thể ăn nói như vậy chứ ?

- Ông nội. Con về đây.

Cô tươi cười nói với ông sau đó kéo tay anh ra về. Về đến nhà, cô một mạch đi thẳng vào trong không thèm để ý đến anh.

- Vợ à. Đừng giận anh. Sau này sẽ không mạnh bạo như vậy nữa.

Anh ôm lấy cô, hôn lấy cổ trắng nõn nính nọt cô. Cô mềm lòng, vòng tay ôm lưng anh.

9. Chương 9: Em Rất Muốn Sinh Con

Hôm nay cô và anh không đi làm, cô đi lẩn quẩn trong vườn hoa, anh làm việc trên phòng ngủ.

Cô đang tưới cây trong vườn, anh bước xuống ôm lấy cô.

- Hôm nay rảnh rồi, chúng ta vận động một tí đi.

Anh cười tà hôn lên má cô. Cô bị anh hôn khuôn mặt có hơi đỏ.

- Anh đi lên phòng làm việc đi.

- Anh làm việc nhiều rất áp lực. Hay chúng ta vận động cho anh bớt mệt mỗi đi.

Cô nghe anh mệt mỗi cũng mềm lòng, vuốt lấy khuôn mặt anh.

- Cũng được.

Cô cũng rất muốn có một đứa con, nên trong lòng luôn tự nhủ phải cố gắng.

Anh đưa cô lên phòng, sau đó tự mình cởi quần áo ra chui vào chăn ôm lấy cô hôn lấy hôn để, tay anh lần mò khắp người cô, anh hôn đến nơi nào trên người cô nơi đó như có một dòng điện chạy qua. Cô khẽ rên nhỏ càng thêm kích thích anh.

Anh tiến sâu vào trong cô, làm nên chuyện anh thích nhất trên đời. Từ trưa cho đến tối, không biết bao nhiêu lần, cô mệt mỗi ngủ đến sáng hôm sau.

Sáng sớm anh thức giấc, nhìn vợ xinh đẹp nằm trong ngực mình ngủ, chân mày cô hơi chau lại làm anh lo lắng sau đó lại giãn ra anh cũng nhẹ lòng hơn.

Anh hôn môi cô, tay xoa bóp vật nhô lên nơi ngực, anh ngậm lấy một hoa của cô.

Mà ở cô, nhận thấy có người chạm chọc cơ thể mình liền tỉnh giấc, lúc cô nhận ra thì anh đã bắt đầu ra vào cơ thể cô rồi.

- Thẩm Trác Vương. Anh rút cho tôi.

- Đình Đình. Buổi sáng là lúc anh cần làm nhất, em chịu khó một tí thôi.

Cô nghe lời anh, phối hợp với anh. Cùng nhau triển miên...

Đến lúc ân ái xong, anh ôm cô trong lòng, khẽ vuốt tóc cô, anh hạnh phúc vì lấy được cô làm vợ.

- Vợ à.

- Nói đi.

- Chúng ta bàn bạc về chuyện con cái đi.

- Em rất muốn sinh con, không cần bàn bạc.

- Em sinh con anh sẽ phải cấm dục...
 - Vậy nếu anh muốn thì có thể ra ngoài tìm đàn bà phát tiết, sau đó ly hôn với em.
- Cô hăm dọa anh. Anh sợ hãi ôm chặt lấy cô, nếu mất đi cô, cuộc sống của anh sẽ mãi mất đi ánh mặt trời.

10. Chương 10: Dự Tiệc

Mới đây đã trải qua ba tháng sống cùng nhau. Cô ngày càng xinh đẹp làm anh lưu luyến không rời, anh lúc nào cũng nịnh nọt làm cô năm lần bảy lượt dù có cảnh giác cũng va vào bẫy của anh.

Hôm nay tập đoàn Thẩm thị có tiệc mừng mở chi nhánh ở Phần Lan. Cô mặc một chiếc váy trắng ngắn tới đùi ôm sát người, hở ngực trông vô cùng quyến rũ, anh mặc bộ vest lịch lãm nắm tay cô bước vào buổi tiệc.

Mọi người nhìn anh và cô đầy ngưỡng mộ. Anh quét mắt quanh gian phòng, lại nhìn thấy một người phụ nữ khá quen thuộc.

- Đình Đình. Lúc chiều em chưa ăn cơm, em tìm gì ăn đi, anh đi gặp đối tác.
- Được rồi.

Cô mỉm cười với anh. Anh rời khỏi cô đi đến một góc.

Cô sau khi ăn uống xong đã là ba mươi phút sau đó. Lợi dụng lúc anh vẫn chưa trở lại. Cô ra ban công vắng người nhất nhìn ra bầu trời bên ngoài lại vô tình thấy bóng dáng anh đang ôm hôn một người phụ nữ trên thảm cỏ. Xem ra những gì người đàn ông này nói với cô đều là giả, bây giờ vẫn còn chưa có con, ly hôn vẫn còn kịp...

Cô bỏ về. Hơn mười một giờ đêm anh trở về không thấy cô, anh lo lắng đi tìm. Trong túi anh có vật đang run lên, là điện thoại reo, Nam Cung Thần Phong.

- Em nghe đây anh vợ.
- Người của Thịnh Đắc nói Đình Đình uống rượu hơn ba tiếng rồi, còn là loại rượu mạnh. Cậu đến xem nó đi.
- Được rồi.

Anh nhanh chóng chạy đến Thịnh Đắc, bước vào cửa liền nhìn thấy cô ngồi uống rượu. Cô uống không biết say.

- Đình Đình. Về nhà thôi.

Anh ôm cô chở về nhà. Bước lên phòng cô đi tắm sau đó lên giường chuẩn bị ngủ.

- Sao lúc này em lại bỏ về trước.
- Cô không nói một câu, chỉ lẳng lặng quan sát tỉ mỉ anh từ trên xuống dưới.
- Chẳng lẽ anh muốn em ở lại quay clip sex ngoài trời cho anh ?
 - Em nói gì ?

Cô cười khở, vạch áo sơ mi của anh ra, trên áo có in một nụ hôn của phụ nữ.

- Em nói gì có lẽ anh cũng hiểu. Lúc đầu anh xác định không thể bỏ thói trăng hoa thì đừng cưới em. Nhân lúc bây giờ còn chưa có con, nhanh ly hôn đi...

Cô nước mắt đầy mặt, người đàn ông này, mãi mãi cũng không bao giờ thay đổi được.

- Anh sẽ không ly hôn.

- Không ly hôn cũng phải ly hôn.

- Đình Đình. Anh sai rồi, em đừng rời bỏ anh, không có em anh sống không được, Đình Đình.

Anh ôm lấy cô cầu xin, cô lại mềm lòng vòng tay qua ôm anh. Cô biết, bản thân mình từ lâu đã rất yêu người đàn ông này...

11. Chương 11: Tề Lam

Cô thức dậy từ rất sớm sau khi ân ái cùng anh, vẫn như mọi lần, cô vô cùng mệt mỏi nhưng vẫn phải đến công ty làm.

Cô bước vào công ty rất oai phong. Sau khi làm việc được hai tiếng. Một trong sáu vị thư kí bên ngoài đi vào.

- Phó tổng giám đốc. Bên ngoài có Tề Lam của Tề thị muốn gặp cô.

- Cho vào.

Cô cúi đầu tiếp tục làm việc. Bên ngoài, Tề Lam đắc ý vênh mặt đi vào trong.

- Chào cô. Nam Cung tiểu thư.

Tề Lam cất giọng yểu điệu. Nam Cung Phương Đình ngẩng đầu lên, cô nhận ra Tề Lam, chính là cô gái hôm trước thân mật cùng Thẩm Trác Vương ngoài thăm cổ.

- Có việc gì ?

- Tôi cũng không dài dòng. Hôm diễn ra buổi tiệc tôi nghĩ cô đã thấy tôi và Vương thiếu làm gì. Đúng không ?

Tề Lam ý tứ châm chọc đi đến ngồi vào sofa. Cô nhìn Tề Lam một tí, từ trước đến nay cô chưa từng nghe qua cái tên Tề Lam trong đám tiểu thư giới thượng lưu.

- Thì sao ?

- Tôi đến đây là muốn cô ly hôn với Vương thiếu, anh ấy không yêu cô.

- Tôi muốn ly hôn, nhưng anh ta không đồng ý đó thôi.

Cô mỉm cười nhìn Tề Lam. Cô ta to gan đến như vậy, dám đến tận công ty tìm cô.

- Vậy thì cô tự rời bỏ anh ấy đi.

- Để xem anh ta có muốn rời bỏ tôi hay không.

Cô đứng lên đi ra ngoài, hai vị thư kí nữ bắt lấy Tề Lam đi theo cô.

Cô vào phòng tổng giám đốc, nhìn thấy anh đang ngồi trên sofa uống cà phê. Cô bước đến ngồi xuống ghế tổng giám đốc, hai vị thư kí ả ý đẩy Tề Lam ngồi vào sofa.

- Đình Đình, em đưa cô ta đến đây làm gì ?

- Anh muốn rời bỏ em ?

- Anh chưa từng nghĩ đến chuyện từ bỏ em, cho dù em có chán ghét anh thì anh cũng phải giữ em bên cạnh.

Anh từng câu từng chữ nói ra đều là những lời yêu thương cô. Tề Lam sợ mất mặt, nếu biết trước Nam Cung Phương Đình to gan ngồi vào ghế tổng giám đốc mà anh cũng không phản đối thì cô ta đã sớm không đến đây.

- Tề Lam. Tôi nghĩ cô rất chán sống ?

- Vương thiếu... dù sao chúng ta cũng đã từng, xin anh nương tay với tôi.

Anh nhìn thẳng vào Tề Lam làm cô ta sợ hãi. Người đàn ông này tuyệt đối đừng đụng vào, Nam Cung Phương Đình là bảo bối tâm can của anh ta, nếu Nam Cung Phương Đình rời bỏ anh, anh sẽ không muốn sống nữa.

- Về nhận tin Tề thị phá sản.

Cô lạnh lùng phun ra từng chữ như từng nhát dao đâm vào người Tề Lam. Tề thị là công sức của cha cô ta, chỉ vì chộc giận Nam Cung Phương Đình mà cả nhà phải ra đường ở.

Tề Lam bị lôi ra ngoài. Cô vẫn ngồi ở ghế tổng giám đốc, anh tiến tới ôm vai cô nịnh nọt.

- Vợ à. Em đừng giận, chuyện gì cũng đã qua rồi.

- Anh bị cắt chức. Lo làm phó tổng của anh đi.

- Em cắt chức anh ?

- Không được ?

- Được được. Tất nhiên là được.

Anh khóc không ra nước mắt để cô làm tổng giám đốc. Anh đường đường là cháu trai duy nhất của gia tộc Thẩm thị lại bại dưới tay của một người phụ nữ. Nếu tin này truyền ra ngoài chắc chắn các mặt báo đều có tin 'Thẩm Trác Vương đem tặng Thẩm thị lấy lòng vợ' hoặc đại loại như vậy. Bảo anh sống thế nào ?

12. Chương 12: Gặp Chuyện

Hôm nay anh dắt cô đi mua sắm. Vào khu mua sắm Thẩm thị, mọi người đều ngưỡng mộ đôi nam thanh nữ tú này...

Anh nắm tay cô đi một vòng khu mua sắm, mua được cũng không ít đồ, nhưng chủ yếu là đồ dùng gia đình và quần áo cho anh.

- Vợ à, em đứng ở đây chờ anh đi lấy xe.

Cô nghe lời đứng trước trung tâm mua sắm, anh chạy xuống hầm để xe. Hơn ba mươi phút vẫn chưa thấy anh trở lại, cô lo lắng chạy đi tìm anh.

Vào hầm để xe, cảnh cô thấy chính là anh đang ôm eo một người phụ nữ, người phụ nữ đó không ai khác chính là Tề Lam.

Nhìn bộ dạng của anh, hôn đến điên cuồng như vậy, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, kiềm lòng mình không cho nước mắt tuôn xuống.

- Thẩm Trác Vương.

Cô giận dữ gầm lên, cô không thể chịu đựng nữa, thối trắng hoa của người đàn ông này. Anh nghe tiếng cô, buông Tề Lam ra sải bước chạy về phía cô.

- Đình Đình, em nghe anh nói đi... Đình Đình!

Cô quay bước chạy thật nhanh, anh đuổi theo cô không ngừng gọi. Họ bước lên đường lớn, cô điên cuồng phóng qua đường, càng không biết hướng bên kia đang có xe hơi sắp va vào cô.

Tiếng xe hơi thắng gấp, cô nằm trên mặt đất máu không ngừng tuôn, còn có máu ở nơi hạ thân của cô. Anh vội vàng chạy qua ôm lấy cô, cô đã ngất đi rồi, anh nhanh chóng mang cô đến bệnh viện. Lúc đi không ngừng cầu xin cô.

- Đình Đình, em nhất định phải bình an, anh không cho phép em rời bỏ anh. Đình Đình, anh hối hận rồi, từ nay về sau anh sẽ không làm em tổn thương nữa. Đình Đình...

Bất giác anh rơi nước mắt, người phụ nữ này, tại sao lại không nghe lời anh cứ nhắm mắt mãi...

Cô được đưa vào phòng cấp cứu, không lâu sau đó ông nội cô, mẹ cô, cha mẹ anh và anh trai cô cũng đến.

- Cháu gái của tôi... nó có chuyện gì kêu tôi làm sao sống đây hả.

- Ông nội. Người đừng quá lo lắng, em ấy nhất định không có chuyện gì, không có chuyện gì...

Nam Cung Thần Phủ đau đớn nhớ thương cô, cháu gái của ông, từ nhỏ đến lớn không ngừng bất hạnh. Nam Cung Thần Phong ôm lấy ông an ủi, thật ra trong tâm anh vô cùng lo lắng, em gái của anh hôm nay trở nên như vậy đều do anh trai không tốt không bảo vệ cô, anh không biết làm sao ăn nói với cha anh trên thiên đường...

Mà ở một góc, Quách Phương Hoa im lặng đến đáng sợ, bà khóc không ra nước mắt...

Mà ở chỗ cha mẹ anh không ngừng trách mắng anh, hỏi tại sao anh lại không bỏ được thói hư tật xấu của mình, không bảo vệ tốt cho cô.

Bác sĩ bước ra vẻ mặt đầy thất vọng.

- Bác sĩ. Vợ/cháu/em gái/ con tôi thế nào.

Tất cả người có mặt vừa nhìn thấy bác sĩ liền chạy lại hỏi han...

- Nam Cung tiểu thư hiện tại đã qua cơn nguy kịch, cô ấy sẽ mất trí nhớ một thời gian, đứa bé trong bụng cô ấy chúng tôi không giữ được, thành thật xin lỗi.

- Đứa bé ?

Anh chau mày nhìn bác sĩ, bác sĩ lắc đầu đi khỏi. Anh ngồi xuống ghế, nhìn băng ca đẩy cô vào phòng bệnh, Nam Cung Thần Phong đau lòng nhìn em gái bất động trên giường bệnh.

- Mẹ, ông nội, hai bác về nhà đi, ở đây có con và Trác Vương là được...

- Cũng được.

Người lớn kéo nhau về nhà. Nam Cung Thần Phong trở lại phòng bệnh ngồi cạnh anh.

- Con bé đã nói cho tôi về đứa nhỏ...

- Tại sao lại không nói cho tôi biết ?

- Con bé nói đợi đến sinh nhật cậu sẽ cho cậu bất ngờ, nó rất mong đợi đứa nhỏ này...

- Tôi sai rồi.

- Tôi muốn anh ly hôn với con bé.

- Không bao giờ.

- Anh làm con bé đau khổ như vậy, đến đứa con nó mong chờ nhất cũng mất đi, cậu lấy tư cách gì ở bên con bé ? Con bé đã mất trí nhớ, tôi sẽ không bao giờ để con bé nhớ lại, tôi mong con bé sẽ mãi mãi quên anh, nó sẽ có hạnh phúc mới và hạnh phúc của con bé... không phải là anh...

13. Chương 13: Anh Ấy Trông Thật Quen

Nam Cung Thần Phong không ngừng nói bên tai anh việc ly hôn, anh muốn hảo hảo chăm sóc cô, hảo hảo yêu thương cô, cho dù cả đời cô không nhận ra anh, chỉ cần có cô bên cạnh như thế nào anh cũng cam lòng. Nhưng Nam Cung Thần Phong nhất quyết không cho anh đến gần cô.

Anh ngày ngày đứng ở cửa kính bên ngoài ngắm nhìn cô, chờ cô tỉnh lại, anh không ngừng khẩn cầu, mong cô bình an...

Nam Cung Thần Phong ngồi bên ngoài ghế chờ, Thẩm Trác Vương bước đến quỳ xuống trước mặt anh.

- Cầu xin anh. Chỉ cần để tôi được chăm sóc Đình Đình đến khi tỉnh lại, cô ấy vừa tỉnh tôi liền đi, sẽ không xuất hiện trong cuộc sống của cô ấy nữa.

Đưa ra quyết định này, anh thật sự rất khổ tâm, đều là do thói trăng hoa của anh, do anh đáng bị như vậy. Nam Cung Thần Phong thoáng chút mềm lòng, người đàn ông này có vẻ rất yêu em gái anh, nhưng đã làm cho Phương Đình phải khổ sở, anh nhất quyết không để Thẩm Trác Vương có mặt trong cuộc sống sau này của Nam Cung Phương Đình.

- Vương thiếu, Phong thiếu, Nam Cung tiểu thư đã tỉnh.

Từ đằng xa y tá chạy tới. Nam Cung Thần Phong về mặt đặc ý nhìn Thẩm Trác Vương.

- Vương thiếu, xem ra anh phải đi rồi.

- Tôi biết...

Nam Cung Thần Phong đứng dậy đi đến phòng cô, bỏ lại Thẩm Trác Vương cười khổ. Ngay cả người phụ nữ của mình mà mình cũng không có tư cách gặp mặt cô ấy...

Anh lẳng lặng đứng ở một góc ngoài cửa kính, đủ nhìn thấy cô ngồi trên giường bệnh, cô gầy đi nhiều, nhưng vẫn luôn xinh đẹp, nước mắt anh bất giác rơi xuống, người phụ nữ của anh...

Mà bên trong cô nhìn thấy Nam Cung Thần Phong sợ hãi che chắn lại.

- Anh là ai ?

- Đình Đình, nghe anh nói, anh là anh trai của em, em bị tai nạn xe nên tạm thời mất trí nhớ.

- Cái kia... Anh ấy trông thật quen.

Cô nhìn ra cửa kính, khó hiểu nhìn người đàn ông đang khóc bên ngoài. Cô bất giác cười tươi với người đàn ông đó, anh thấy nụ cười cô, yên tâm rời khỏi bệnh viện.

Anh về nhà bước vào phòng, ngồi trên chiếc giường vô số lần ân ái cùng cô, anh lấy ra một tờ giấy, nắn nót từng câu từng chữ.

‘Đình Đình, sau này anh vẫn ở phía sau bảo vệ em cho đến khi em tìm được hạnh phúc mới, anh mong người sau này sẽ yêu thương em, không làm tổn thương em... Hôm nay nhìn thấy em cười, anh thật sự rất vui. Xin lỗi vì trước đây không trân trọng em, anh mong sau này nếu gặp lại anh, em vẫn sẽ cười như vậy. Đứa con của chúng ta đáng tiếc anh không có phúc được nhìn thấy. Kiếp này nghĩa vợ chồng của chúng ta chỉ có như thế, kiếp sau anh nhất định sẽ làm chồng của em, yêu thương em không như cách bây giờ anh đã làm. Anh yêu em...’

14. Chương 14: Nhìn Từ Xa

Cô xuất viện, từ ngày mất trí cô trở nên dễ gần và đáng yêu hẳn, làm anh lưu luyến không muốn rời bỏ cô. Anh sắp xếp một đội ám vệ mười người đi phía sau cô, bảo vệ cô.

Cô từ lâu đã biết có người đi theo mình, định dẹp hết bọn họ nhưng điều tra được họ không có ý xấu nên lại thôi.

Cô được Nam Cung Thần Phong sắp xếp cho một y tá nữ bên cạnh, đi đến đâu cũng theo cô.

Hôm nay cô và y tá nữ đi dạo trung tâm mua sắm Thẩm thị.

- Từ trước đến nay tôi ở quê chưa từng đi đến đây. Tiểu thư, cô thật mở rộng tầm mắt tôi...

- Nghe nói chủ của Thẩm thị rất tài giỏi và đào hoa.

- Anh ta là Thắm Trác Vương, trước khi lấy vợ thì rất đào hoa, sau khi lấy vợ vẫn như vậy và từ lúc vợ anh ta biến mất anh ta đã không chạm qua bất cứ một người phụ nữ nào nữa.

- Thì anh ta cầu mong vợ anh ta trở về. Thôi đừng quan tâm nữa đi thôi.

Trong nội tâm của cô rất quan tâm đến cái tên Thắm Trác Vương này, cô có cảm giác như mình vô cùng thân thuộc, suy nghĩ hoài không ra thật ra anh ta là ai.

Cô bước đến cửa chính trung tâm, từ đâu xuất hiện một tên giật túi xách của cô, cô im lặng không kêu gì, ba trong mười người ám vệ chạy theo tên cướp lấy lại túi xách cho cô.

Cô không ngạc nhiên, vì có người theo cô từ lâu rồi, cô nghĩ là do Nam Cung Thần Phong sắp xếp...

Cô và y tá nữ đi dạo mua sắm hơn hai tiếng mới tính tiền, đến quầy nhân viên nhìn cô tươi cười.

- Tiểu thư, đồ của cô mua đã có người thanh toán.

Cô khó hiểu cầm túi đồ xách ra bên ngoài, ai lại rảnh rỗi thanh toán tiền giúp cô. Trong khi cô không biết trước đó, ám vệ đã gọi cho Thắm Trác Vương nói cô đang ở trung tâm mua sắm Thắm thị nên anh hạ lệnh xuống tiền cô mua sắm anh sẽ thanh toán.

Cô bước ra đường, vừa đi vừa tán gẫu với y tá nữ. Cô không biết rằng phía xa cô có người rất yêu thương cô đứng nhìn cô. Anh muốn lại gần nhưng đáng tiếc anh không có tư cách...

Cô nói chuyện có lúc cười thật tươi làm anh cũng nở nụ cười, cô cười trông thật đẹp. Anh nhớ thương cô rất nhiều, nhưng không thể làm cho cô những điều lớn lao hơn vì bây giờ cô không còn là của riêng anh nữa... Anh đã hối hận lắm rồi, không dám mơ rằng cô sẽ quay về bên anh, nhưng anh mong đến khi cô nhớ lại sẽ tha thứ cho anh. Như vậy anh chết cũng cam lòng...

15. Chương 15: Tại Sao Anh Lại Khóc ?

Vẫn như mọi khi anh đến công ty làm việc, ám vệ vẫn đi theo cô. Hôm nay cô đánh liều bỏ y tá ở nhà chạy ra ngoài, cô muốn biết Thắm Trác Vương là ai, lặc đặc chạy đến tập đoàn Thắm thị...

Anh làm việc trên phòng tổng giám đốc, thư ký hối hả chạy vào phòng anh.

- Tổng giám đốc... có... có chuyện lớn rồi.

- Chuyện gì ?

- Phu nhân của ngài đến đây...

- Cái gì ?

Anh trừng mắt, có khi nào cô nhớ lại mọi chuyện đến đây tìm anh không ?

- Đi ra ngoài đưa cô ấy vào đây.

Thư ký đi ra, tiếp sau đó là cô bước vào. Cô vào phòng làm việc của anh, đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này thật sự rất quen thuộc, còn có phòng nghỉ của tổng giám đốc, cô có cảm giác cô đã từng ở đây...

- Đình Đình...

Anh lên tiếng phá vỡ sự im lặng, cô nhìn anh nở nụ cười ngại ngùng.

- À. Xin lỗi anh, thật ra tôi muốn biết Thắm Trác Vương là ai nên mới đến đây...

- Không sao, em đến lúc nào cũng được.

Anh cười, bất giác nước mắt anh rơi xuống, người phụ nữ này, đã lâu lắm rồi anh không nhìn thấy cô ở khoảng cách gần như vậy, cũng không đặt cô dưới thân...

- Nè. Tại sao anh lại khóc ?

Cô hốt hoảng chạy đến chỗ anh vuốt lấy khuôn mặt anh, anh ôm lấy cô, đầu tựa vào ngực cô, anh rất nhớ cô, nhớ đến phát điên rồi.

- Anh làm gì vậy ?

Cô đỏ mặt, đây là lần đầu tiên từ khi cô mất trí có người ôm cô làm tim cô đập mạnh như vậy.

- Để yên một chút.

Anh tiếp tục ôm cô, cô an ủi đặt hai tay lên cổ anh, anh cảm động nhẹ hôn lên ngực qua lớp áo ngoài của cô. Nụ hôn chuồn chuồn đập nước này khiến tim cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sau một lúc anh buông cô ra, rồi rút.

- Xin lỗi, vì tôi thấy em giống người tôi đang nhớ nên...

- Không sao, sau này tôi với anh có thể làm bạn.

Cô cười thật tươi nhìn anh, anh mỉm cười. Đình Đình, anh chỉ còn có thể làm bạn của em, không thể làm chồng em nữa, đến khi em tìm được hạnh phúc anh sẽ ra đi vì em...

Anh đưa cô đi ăn, sau đó đưa cô về gia tộc Nam Cung, xe của anh dừng cách nhà chính của gia tộc Nam Cung 100km, cô đi bộ vào. Nhìn bóng lưng cô đi, anh nhớ đến lúc cô còn là vợ của anh...

Tối về, anh vẫn nhớ đến cô, bỗng dưng điện thoại anh reo lên.

- Tôi nghe ?

- Vương thiếu, là tôi, ngày mai anh có rãnh không, tôi muốn đi ăn...

- Tất nhiên là rãnh, em muốn đi lúc nào cũng được.

- Vậy được rồi, ngày mai bảy giờ tại nhà hàng Thẩm thị, bye bye.

- Ngủ ngon.

Anh cười, mối quan hệ bạn bè này không biết sẽ kéo dài trong bao lâu...

16. Chương 16: Tôi Sẽ Sắp Xếp Cho Con Bé Kết Hôn

Đúng bảy giờ ngày hôm sau anh và cô có mặt tại nhà hàng Thẩm thị...

- Đình Đình, em rất thích ăn ở đây sao ?

- Phải, tôi nghe anh trai kể khi còn nhỏ cha hay dắt tôi đến đây.

- Cha ?

- Cha mất lúc tôi 15 tuổi, thật tình tôi không nhớ được khuôn mặt cha tôi. Vì tôi bị tai nạn, tất cả chuyện trước đây tôi hoàn toàn không nhớ.

- Vậy em đã có bạn trai chưa ?

- À. Anh nhắc tôi mới nhớ, dạo này tôi tự dưng thấy vô cùng nhớ một người nhưng lại không biết mặt mũi người đó ra sao...

- Đừng nói nữa. Ăn đi.

Anh mỉm cười nhìn cô ăn ngon lành, cô nhớ một người, chẳng phải nhớ anh sao ? Người này lúc nào cũng làm anh lưu luyến.

Thoáng chốc thời gian họ làm bạn cũng hơn một năm, anh ngày càng yêu cô say đắm.

Hôm nay cô bị ông nội bắt ở nhà, anh đến công ty làm. Thư ký bên ngoài hối hả chạy vào.

- Tổng giám đốc. Phong thiếu muốn gặp ngài.

- Cho vào.

Nam Cung Thần Phong bước vào ngồi xuống ghế sofa, anh bước đến ngồi đối mặt Nam Cung Thần Phong.

- Tôi vốn dĩ biết mối quan hệ của anh và Đình Đình hơn một năm nay. Hôm nay tôi đến đây là mong cậu chính thức rời khỏi cuộc sống của con bé, tôi sẽ sắp xếp cho con bé kết hôn.

- Tôi biết. Tôi sẽ rời khỏi nơi này.

Anh cười khở, bên cạnh cô thêm được gần hai năm, bây giờ ra đi có lẽ sẽ chẳng bao giờ gặp lại, chỉ mong người kia yêu thương trân trọng cô, nếu cô có chuyện gì anh tuyệt đối không tha cho hắn.

Anh trở về nhà sắp xếp đồ đạc chuyển đến Mỹ. Chuyến bay của anh sẽ cất cánh vào ngày mai. Anh muốn đi tìm cô lần cuối cùng.

- Vương thiếu, anh tìm tôi có chuyện gì.

- Tôi đi công tác dài hạn, muốn gặp em một tí thôi.

- Anh đi bao lâu ?

Cô trờng mắt hỏi anh.

- Chưa biết. Một năm, năm năm, mười năm... hoặc cả đời.

- Tôi thật sự muốn ôm anh.

- Lại đây.

Cô ôm lấy anh, cô rất buồn, anh phải đi công tác rất lâu, cô làm sao không buồn được chứ ?

Anh mong ngày hôm nay thật là dài, anh sẽ tranh thủ thời gian ở bên cạnh cô. Anh đưa cô đến công viên trò chơi, sau đó đưa cô đi ăn, đến khi trời tối om thì anh đưa cô về gia tộc Nam Cung.

- Vương thiếu, sau này có thời gian nhớ trở về thăm tôi, còn nữa, phải thường xuyên gọi cho tôi.

- Được rồi. Tạm biệt em.

Anh ngồi trên xe chờ bóng cô đi khuất. Đình Đình, tạm biệt em...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-lanh-lung-cua-tong-tai>